

GEWIKTGEWOGEN

Magische vondsten uit een bodemloze put

Gebeurtenis: *De bodemloze put*. **Gezien:** 3/7, achter Staniastate, Oentsjerk. **Tekst:** Hans van Buuren en Margreet de Heer.

Spel: Colin Vosveld, Jeltje Joustra, Hans van Buuren, Esther de Jong, Kimberley Piek, Margreet de Heer en Bram Adriaansz.

Regie: Rien Stegman. **Publiek:** 50. **Nog te zien:** 7, 8, 9 en 10 juli, bij Staniastate in Oentsjerk (zie www.iepenloftspullen.nl)

★★★☆☆

Een kleine poel, midden in het bos, met links een oude caravan en rechts een aanlegsteiger: het decor van *De bodemloze*

put ziet er romantisch uit. De titel klinkt al even sprookjesachtig en dan zijn er nog de betoverende effecten waar de voorstelling vol mee zit.

Toch is de toon bepaald niet feeëriek te noemen. Eerder ruig en rauw, net als in het nihilistische *Blankenberge* van Tom Lanoye, dat deze ploeg vorig jaar op de planken zette. Alleen is de cynische maatschappijkritiek in dit zelfgeschreven stuk meer naar binnen geslagen en wordt de hardhandige bezinning op vastgelopen levens

gelardeerd met filosofische spelelei.

Schrijver Hans van Buuren speelt zelf een gesjeesde circusdirecteur die op de vlucht voor schuldeisers met zijn ontevreden vrouw Hope en de simpele knecht Dicky bij een 'bodemloze put' is neergestreken. Waar zijn vrouw weg wil, maar niet kan en de naïeve Dicky de dingen neemt zoals ze komen, daar weigert zijn baas Lode om zich bij zijn bestemming neer te leggen. Hij wil meester zijn van zijn eigen lot. Om de een of andere reden meent hij

dat zijn redding te vinden is op de bodem van die put. En Dicky mag het opduiken.

Het is een origineel gegeven maar nog geen aanknopingspunt voor een doorwrocht verhaal. Het trio stuitert dan ook heen en weer tussen ruzie en verzoening, tussen aanpakken en bij de pakken neerzitten. Tussendoor vliegen de onnavolgbare wijsgerige bespiegelingen over vrije wil versus noodlot alle kanten op.

Toch is *De bodemloze put* een boeiende, eigenzinnige en grappige

voorstelling waarin een hoop gebeurt. De worsteling met Lodes grote levensvragen krijgt theateraal vorm door de komst van curieuze figuren uit de Griekse mythologie. Zo passeren de drie schikgodinnen met hun levensdraad, Sisyfus met zijn eindeloze kwelling en Charon, de veerman van het Dodenrijk. Samen met allerlei magische vondsten in en rond het water geeft het de voorstelling iets brutaals en sprankelends, waardoor je de zwakke kanten graag voor lief neemt. HANS BRANS